

ZA P HÁDKOU S VODNÍKEM LEKNÍNKEM

*Iva Honková a Josef Plachý
Ilustroval Jakub Dvořák*



FRAGMENT

Za pohádkou s vodníkem Leknínkem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Iva Hoňková a Josef Plachý

Za pohádkou s vodníkem Leknínkem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

ZA P HÁDKOU
S VODNÍKEM
LEKNÍNKEM



ZA P HÁDKOU S VODNÍKEM LEKNÍNKEM

Iva Hoňková a Josef Plachý
Ilustroval Jakub Dvořák



FRAGMENT



Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila
zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!

Pošlete ji dál s www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Iva Hoňková, Josef Plachý, 2026
Illustrations © Jakub Dvořák, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7765-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7784-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7785-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7767-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)



Tato kniha je věnovaná všem, kdo mají rádi příběhy, pohádky i pověsti o vodnících a dalších bytostech i rybí drobotině z vodní říše. Především je však věnovaná dětem ze základních i mateřských škol z Heřmanova Městce, které daly vodníkovi i jiným postavám v této knize jména i vzhled.



1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes that proper record-keeping is essential for transparency and accountability, particularly in the context of public administration or corporate governance. The text suggests that without reliable records, it is difficult to track progress, identify issues, and ensure that resources are being used effectively.

2. The second part of the document outlines the various methods and tools used to collect and analyze data. It mentions the use of surveys, interviews, and focus groups to gather qualitative information, as well as the application of statistical software for quantitative analysis. The author notes that while these methods provide valuable insights, they must be used carefully to avoid bias and ensure the validity of the results.

3. The third part of the document focuses on the challenges faced in the implementation of the proposed system. It identifies several key obstacles, including limited resources, resistance to change, and a lack of technical expertise. The text argues that these challenges can be overcome through a combination of training, support, and clear communication. It stresses the importance of involving all stakeholders from the beginning to ensure buy-in and successful adoption.

4. The final part of the document provides a conclusion and a list of recommendations. It summarizes the key findings of the study and offers practical advice for future projects. The author recommends that organizations should prioritize the development of a strong data management system, invest in staff training, and maintain open lines of communication throughout the implementation process. The document concludes by expressing confidence that the proposed system will lead to improved efficiency and better decision-making.

JAK TO VŠECHNO ZAČALO



V jednom malém městečku je od nepaměti krásný Zámecký rybník. A proč se jmenuje Zámecký? Inu proto, že je v zámeckém parku. V dávných dobách, kdy ještě v naší zemi žili princové a princezny, ho kousek od zámku nechal vybudovat bohatý zámecký pán. Na hrázích a březích sloužící zasadili stromy a do vody vypustili pár kaprů, línů a jinou další rybí drobotinu, která se v novém domově rychle zabydlela.

A co by to ale bylo za rybník bez vodníka? Jeden takový malý zelený mužíček se přistěhoval hned na podzim. Nerušeně, v klidu si budoval a velebil své podvodní křišťálové království. Na břeh vycházel většinou jen v noci. Při měsíčku vysedával u stavidla, pozoroval klidnou vodní hladinu a bafal z fajfky, anebo jen tak brouzдал kolem mlynářských stavení, kterých bylo v okolí hned několik. Žádné přátele z lidského světa neměl. Snad jen pár mlynářů, kteří mu tu a tam nechávali v šalandě mlýna koláče a buchty pro udržení dobrých sousedských vztahů. Ono rozhněvat si takového vodníka nedělalo nikdy žádnou dobrotu.

Vodník byl dobrák. Nikomu nechtěl dělat problémy. I jeho hrníčky na dušičky, pečlivě vyskládané na policích všude kolem, zely prázdnotou. Zato si oblíbil tuze milého kapříka Petříka a švitořivou štiku Barču. Ti dva dělali





vodníkovi společnost a navyváděli se s ním lotrovin, až se z těch jejich her na honěnou čeřila voda. Tak si tam žili ve shodě a poklidu dlouhá léta.

Jak mýjely roky, doby princů, princezen a zámeckých pánů odvál čas a zůstaly jen na stránkách knih. Změnil se park, domy, krajina i lidé. U břehů rybníka se rozrostlo rákosí. Orobince s elegantními sametově hnědými šiškami ve tvaru doutníků se pohupovaly ve větru a ohýbaly se ze strany na stranu. Novými obyvateli se staly labutě a divoké kachny. Vodníkovi bylo v tu dobu bezmála dvě stě let. Říkáte si, že to je dost pokročilý věk?





Nenechte se mýlit. Vodníci, jak je o nich známo, jsou téměř nesmrtelní a sto nebo dvě stě let pro ně nic není. Za tu dobu se povytáhnou o pár centimetrů, ale vrásky na jejich tvářích byste hledali marně.

Vodník měl kousek dál od břehu mezi vysokými listy rákosí zahrádku, ve které pěstoval malé trpasličí lekníny.

A proto mu štika i kapřík neřekli jinak než vodník Leknínek. Jako každý správný hashrman nosil a stále nosí kouzelný proutek, díky němuž na sebe může brát nejrůznější podoby. Svým věrným rybím přátelům daroval věčný život, aby si nemusel zvykat na nové. Hlídá je, aby nepadli do sítí pytlákům, a má je rád stejně jako svoji vodní zahrádku. Vlastně tu už nehlídá...

Jednoho dne totiž přišla velká povodeň. Nebe naplno otevřelo svá stavidla a k zemi se snášely proudy vody. Pršelo mnoho dní i nocí. Malý vodníček neměl dost sil na to, aby zadržel přívalové vlny, které se z potoka valily jedna za druhou do rybníka a dál přes břehy do zahrad a lidských obydlí.





V poslední chvíli popadl štiku i kapra a rychle s nimi vylezl do větvoví nejbližšího stromu u břehu.

Čekali tam dlouhé hodiny, než přestalo pršet a voda konečně opadla. A to, co spatřili pak, jim vehnalo slzy do očí. Rybník byl zanesený nepořádkem, voda zakalená, všude na hladině plavaly kusy naplaveného dříví, a co bylo nejsmutnější, zahrádku si povodeň odnesla s sebou. Po milovaných leknínech nezbyla ani památka.

„Však bude zase dobře,“ povzbuzoval smutného Leknínka kapřík Petřík.

Ale dobře nebylo. Ba právě naopak. Bylo ještě hůř. Povodeň zničila stavidlo, kterým z potoka přitékala do rybníka čerstvá voda. Leknínek věděl, že pokud se někdo nepostará o opravu, nedopadne to dobře. Ale nikdo se o něj nezajímal. A protože bylo léto, voda se rychle vypařovala a rybník začal vysychat. Labutě i divoké kachny postupně odletěly do lepších vod. Jen vodník stále zůstal, teď už v bahnité vodě plné komárů. Když vyschla i poslední malá tůňka, nezbylo Lekníkovi nic jiného než rychle jednat. Na břeh postavil dřevěný sud a napustil do něj vodu. Do sudu dal své dva rybí kamarády, sedl si na uschlý pařez u břehu, díval se na vyschlý rybník a kroutil nešťastně hlavou. „Tak, a teď už nemám kde bydlet,“ povzdechl si.

„U rybníka přece teče Podolský potok,“ usmál se na něj ze sudu Petřík.

„Bydlí v něm sice nějaká vodnická panenka,“ přidala se Barča, „ale to vím jen z doslechu, co si kvákaly žáby v rákosí.“

„Taky jsem o tom něco zaslechl,“ pokračoval Petřík. „Prý je to poměrně mladá hastrmanka. Společně s žabkou hospodyňkou žije mezi pstruhy v Perlovém paláci pod prvním mostem.“

„No a?“ nadzvedl Leknínek obočí. „Mám jí snad večer chodit zpívat?“ ušklíbl se.

„Při vši úctě k tvému pěveckému talentu bych zrovna tohle raději vynechal,“ mrkl na vodníka kapřík. „Ale pokud vládne tahle panenka Podolskému potoku a za celých dvě stě let jste se neviděli, tak by to mohla být samotářka. Chápeš?“

„Moc ne,“ reagoval Leknínek.



Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Za pohádkou s vodníkem Leknínkem***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.